

Hogy érezze a törődést

Feri hetekig nem jött gyűlésre, besuvasztották a pszichiátriára. Hiába épülgetett köztünk, csak nem akart elmúlni a parája, hogy visszamenjen kórházi alkalmazottnak. Pedig érthető, én se mennék olyan helyre, ahonnan a mindennapi motyómat nyúltam. Mintha a dílerednek dolgoznál. Amúgy esküszöm, visszafogtam magam, csupán szelíd szókratészi kérdésekkel igyekeztem a helyes útra terelgetni, hogy hát mégis mit gondol, ketamin helyett antidepresszáns, az mitől jobb, de persze a szokásos: ő nem tudja, de a szülei szerint ezt kell tennie. És te hiszel benne, kérdeztem, miközben arra gondoltam, hogy titokban az ajtajukig követem, aztán előugrom, félrelököm az útból, beronyolok a lakásba, épp vacsízna a rohadék terroristák, felkapok egy kést az asztalról, és a Feri anyjának a torkához szegezem, hogy ha be meritek börtönözni ezt az ártatlan lelket a diliházba, valaki ma csúnyán meg lesz döfködve. Feri persze azt sem tudta, hogy hisz-e benne, vagy se. Majd meglátjuk. Talán ez a megoldás. Én meg hazamentem, és dühömben, hogy semmit sem tehetek Feriért, egy kicsit, azért nem túlzásokba esve megdöfködtem magam a Feri szülei helyett is.

Aztán a Feri tényleg hagyta magát besuvasztani, vagyis átmenetileg likvidáltatott a fenntartóságom alól. Az első hét volt a legrosszabb. Mindenfélét fantáziáltam, részben arról, hogy az éj leple alatt összecsomózott lepedők segédletével kimentem Ferit az ablakon, és magamnál bújtatom, részben arról, hogy Ferin lobotómiát hajtanak végre, megsokkolják, illetve mindenféle kemikáliákkal törlik az összes emlékéit, a velem kapcsolatosakat is, nyilván, kezdekhetek mindent előlről. Arra gondoltam, hogy bemegyek hozzá, viszek neki valami csokit, de aztán meg arra, hogy ott fog heverni a Feri szétkábítva, valami kitérdelpelt, béna pizsamában egy halom ütődött közt, és hát az nem lenne annyira kellemes a Ferinek, hogy én meg belejtek talpig csinibe vágva, meg mit mondjak neki, helló, Ferikém, mi az ábra, amikor pontosan látom, hogy micsoda. Aztán ott fészengek a Feri romjai mellett, mert az nyilván nem anyyi, hogy odalököm neki a csokit, és menekülök, akkor már kell beszélgetni, meg ilyenek.

Mit mondjak: kissé lefárasztott a Ferivel töltött közel négy óra. Persze mit vártam. Elhívom a Ferit egy ilyen úgynevezett randira, amit persze a Feri nyilván nem nevezett úgy, és, gondolom, a rábólintás meg az eljövés már önmagában kimerítette majd minden energiatartalékát, nemhogy még produkálja nekem magát. Én nagyon próbálom követni a közösségi ajánlásokat, hogy ne akarjak irányítani, mert abból lesz a baj, abból lesz a mindent jobban tudás meg a visszaesés, de a Feri egyszerűen kikényszeríti belőlem. Ha nem rakom

irányba a Ferit, még most is ott áll, ahol találkoztunk. Én persze próbálkoztam, hogy hát cukrászdába menjünk, Feri, vagy a parkba, de persze nem tudja. Szeretted az édességet, Feri? Nem? Hát milyen függő vagy te, Feri? Egyetlen igazi akarati megnyilvánulása az volt a Ferinek, hogy én elkezdtem átsétálni a fűvön, a Feri meg áll ott a betonút szélén, nem mozdul, és akkor kiderült, hogy a Ferinek az valamiért nyugtalanító, ha le kell térti a betonútról, mondom is neki, jól van, Feri, legközelebb hozunk bozótvágvó kést, erre lesunyja a fejét, és elnézést kér. A beszélgetés meg többnyire az, hogy én kérdezek, a Feri meg válasszol, és ha nekem nem jut eszembe semmi, akkor kussolunk. Tréfásan önironikus megjegyzésekkel próbálom elűtni az ötödikféle süti felfalása miatt rám törő büntudatot, Feri meg ül az egy szem mignonja fölött, még a rágása is csupa bocsánatért esdeklés, nyilván, amiért ilyen mértéktelen hedonizmusra ragadtatta magát.

Szóval az első héten éjjel-nappal a Feri kínzásain rágtam magam, aztán valahogy a második héten eszembe jutott, hogy hiszen én újabban kezdek országos cimboraságba kerülni az Istennel, és mindenki azt mondja a közösségben, hogy az ima az segít. Egyebet úgysem tehetsz. Szóval toltam neki az imát, minden ima mellé elszívtam egy cigit, úgy nagyobb az átélés, és azért fohászkodtam, hogy tegyenek jót a Ferivel, legyen a Ferinek jobb, szűnjenek meg a bájos tikjei, töröljék a tudatából, hogy neki mindenért elnézést kell kérnie. És a harmadik hétre egészen megnyugodtam. Elképzeltem, hogy Feri éppen a gyógyszerből kerül vissza a maga belső feriségébe, amilyen valójában lenne, ha nem feszülne szét magát. Vagy épp ellenkezőleg, Feri maga a feszülés, és mesterségesen csinálnak belőle életrevalóbb lényt? Mi hát a feriség mint olyan, töprengtem el. Ez további aggasztó kérdéseket vetett föl. Hogy mi lesz, ha Feri visszatér megszerelve? Ha kijön a gépezetből egy teljesen átlagos, semmi különös csávó, aki nem ráncolja az orrát, nem hunyorog, és nem hajtogatja össze pedánsan a pulóverét, amikor halált megvető bátorsággal leveszi? Fogok-e még egyáltalán vonzódni hozzá?

Valahogy egy ilyen tökéletes pillanatot vártam, hogy Feri visszatér, összetalálkozik a tekintetünk, én a zavarában ropogósat tikelő Ferire mosolygok szívem minden felgyülemlett szeretetével, hozzá lépek, és közben szétárad bennem az a jól ismert szibbasztó érzés. Ehhez képest az történt, hogy megint rám akaszkodott az a félnótás Tátika, és már gyűlés előtt lökte nekem a hülyeségét valami karóráról, ami nélkül nem lehet teljes az élete, aztán bekvártélyozott mellém, és végig arról sutyorgott, hogy itt mindenki földi kincsekkel emberkedik. És abban a megszentelt pillanatban, amikor nyílt az ajtó, Tátika épp a büféasztal mellett tüsténkedett, hogy töltsön nekem egy kávé, és pont kitakarta az ajtóban ponttá zsugorodó Ferit. Éreztem, hogy az a bizonytalan reszketegség ott a Feri, és próbáltam keresztültörni a tekintetemmel Tátika tömör testi valóján, de hiába nagyobb nála a Feri, legalábbis hosszában, nem láttam semmi mást, mint Tátika arra irányuló pantomimjátékát, hogy hány kanál cukrot kérek a kávémba. És mire Tátika némi ráérős kekszburkolás és értelmezhetetlen kacsingatás után sántikálva visszaöngyelgett mellém, és a kezembe nyomta a kávé, Feri pedig elbotorkált helyet keresni magának, elmúlt a pillanat. Bele akartam slukkolni Feri aurájába, de annyi volt, mint egy nullakettes spangli, miután hetekig ronggyá tépted az agyad. Valami épp csak meglegyintés, ami még rosszabb, mint ha semmit sem érzel.

Gyűlés után persze első dolgom volt ráröppenni Ferire, aki szokása szerint az elveszett ácsorgást űzte. Nyilván rám várt. Valamiféle kötelességtudat is vezérelt. Hogy az nem megy, hogy ha nem üt akkorát a Feri, akkor már nem is törődöm vele. Mostanra egy csomó energiát investáltam a Feribe, nem dobhatom el csak úgy, mint egy kiürült pakettet. Odaszászok, kérdezem, mi újság, és előnt egy ilyen rettentő kínos érzés, hogy a Feri még életében nem nézett ki ennyire ramatyul, de tényleg, mintha a gyűlés eleje óta valaki a fejére kent volna fél kiló zsírt, az egyik szeme sarkában csipa, a gallérja egyik fele kitérve a répaújju pulcsiból, a másik fele begyűrődve, áll beesett vállal, a szemüvege csálé, mindene csálé. Oké, elvileg erre gerjedek, de valami nagyobb szabású csáléságra emlékeztem. Azt mondja, igen, jobban van. Igen, egy kicsit csökkentek a szorongásai. Úgy néz rám, mint egy naposcsibe az első élőlényre, akit meglát, és azt hiszi, hogy az anyja. Némi nekifohászkodás után magától megkérdezi, hogy és velem mi van. Szügyig hatódom, el is szégyellem magam. Egy kicsit meg is szibbadok. Feri a száját nyalogatja. Ekkor tudatosul, hogy

ez ment egész gyűlésen, és hogy semmi okom az orr-ráncolás és a hunyorgás miatt aggódni, mert a tetejébe most már a száját is nyalogatja. Beszámolok legújabb sikereimről, és épp azt kezdeném taglalni, mert azért ne csak rólam legyen szó, mennyire hiányzott, és jó, hogy itt van, amikor Tátika hátulról, rajtaütésszerűen a fejemre húz egy szemeteszacskót.

Te azért kurva fárasztó tudsz lenni, mondja Irén.

Tudom, mondja Tátika. Kihúzza magát, vigyorog. Na, kapok egy rendes ölelést? Le vagyok merülve. Itt mindenki csak buziskodik, így, emeli meg ívbén az egyik karját, meg így, emeli meg ívbén a másik karját, ebben hol van az ihlet?

Na gyere ide, mondja Irén.

Ölelés. Tátika szeme becsukva. Irén szeme becsukva. Tátika feje Irén vállán. Pár másodpercnyi mozdulatlanóság. Feri áll, alulról felpislogva nézi őket.

Mi az esti program, kérdezi Tátika.

Úgy hallottam, páran mennek a törökbe, mondja Irén.

Kicsodák, kérdezi Tátika. Összevont szemöldökkel, enyhén csücsörítve körbepásztáz. Azok ott, bök a fejével egy csoport felé.

Igen, mondja Irén.

Nem megyünk a törökbe, a kínaiába megyünk, jelenti ki Tátika. Keresztbe fonja a karját. Azok sznobok. Rám rakják a szorongást. Az a picna múltkor nem akart megölelni, láttad?

Nem láttam, mondja Irén.

De láttad, ott álltál, mondja Tátika, nem figyelsz semmire, mi, csak nézel szerteszt az agyadból.

Lehet, mondja Irén, nem emlékszem.

Te bajod, mondja Tátika. Én ilyenbe nem felejték. Megyek oda, tök cukin, érted, és akkor így rikácsol, hogy jaj, téged nem öllelek meg. Szerinted ez a felépülés? Mit gondolnak emberek? Teljesen befeszültem, majdnem visszaestem. Már ott voltam, hogy visszaesek. Így szagoltam magam, hogy büdös vagyok, vagy mi, akkor is ez az illat volt rajtam, érzed, fain, ugye, tizenötbe vettem, nem valami kínai szar, érted, jövök ide, meló után, sietek, rohanok, zuhanyzok, rakom ki a lelkeket, és ezt kapom. Mondtam is neked aznap, hogy vissza fogok esni, ha ezt kapom állandó jelleggel. Mondtam neked, a saját száddal mondtad, hogy ezért a szopós kurváért nem érdemes. Te ott voltál, kapja a fejét Tátika Feri felé.

Feri lesüti a szemét.

Hát az az igazság, hogy nem voltam ott.

Vagy nem emlékszel, mondja Tátika. Összevont szemöldökkel nézi Ferit. Keresztbe fonja a karját.

Mikor történt, kérdezi Feri. Hunyorog. Az orcáján halványpiros folt jelenik meg.

Tegnap, mondja Tátika. Nem tegnap, akkor nem is voltam gyűlésen. Múlt héten. Talán. Most ez mit számít, emeli fel a hangját. Egy pillanatig szélesre tárt karjai a combjához csattannak.

Ne haragudj, nem akartalak megbántani, mondja lesütött szemmel, behúzott nyakkal Feri.

Ezt csinálja velem, amióta ismerem, mondja emelt hangon Tátika. Megroppantja az egyik öklét.

Ha mondtam valami olyat, hebegi Feri.

Nem rólad beszéllek, legyint Tátika, mi egy oldalon állunk.

Feri halkán, sziszeregve kiereszti a levegőt. A száját nyalogatja.

Te rendes vagy, látom a szemedben, mondja Tátika. Gyere már ide. Ferihez lép, megöleli. Feri meredt szemmel fixíroz egy pontot a falon Tátika ölelésében. Mindig így szakad rólad a víz, kérdezi Tátika. Meglapogatja Feri vállát. Feri összerezzen. Vegyed már le azt a pulóvert, itt fogsz elájulni.

Feri leveszi a pulóvert. Irén vihog. Feri áll, a kezében szorongatja a pulóvert.

Ide jön, hogy hú, ennyi ideje vagyok tiszta, mondja Tátika helyben járva, előre szegezett fejjel, és akkor nincs benne tekintet a másik félre. Ez egy alázáti dolog, hogy nem rakom belé az ideget a másikba, abba, aki szenved, és nem üdülgetés végett jár ide, hanem az életéért. Nincs igazam?

Figyelj, annak a csajnak ez a kattánása, mondja Irén. Nekem sem engedi, megölelem, és akkor zsíros lesz a haja, meg ilyenek. Lefertőtleníti a széket, mielőtt leül.

A túrós lófaszt a szájába, azt, mondja Tátika. Azt bezzeg bő nyállal, isten fasza állna bele. Szénájáról ismerem, láttam, amit láttam.

Nem is volt rehabon, mondja Irén.

Volt, mondja Tátika. Már akkor ott volt, amikor te még meg sem születted.

Irén nevet. Nekem mindegy, vonja meg a vállát. Akkor megyünk a kínaiba? Jössz, Feri? Hát, csak ha nem zavarok, mondja behúzott nyakkal Feri. A kezét tördeli.

Dehogy zavarasz, Feri, te sosem zavarasz, mondja Irén.

Jobban örültem volna, ha ketten maradunk a Ferivel. Félttem, hogy Tátika lenyúlja a show-t. Feri meg úgy kullogott mellettünk, mintha mi valami kenyerespajtások lennénk Tátikával, mintha ne adj úristen épp egy randiba tenyerelne bele. Persze Ferinek randi az egész világ, örökké másvalakik randija, ahol mindig rosszor van rossz helyen. Szerettem volna zavartalanul élvezni Feri társaságát, illetve a saját társaságomat Feri társaságában. Demonstratíván közelebb húzódtam Ferihez, mintha mi bandukolnánk ketten, Tátika meg csak úgy odacsapódott volna hozzánk.

Az ajtóba akasztott csengők csilingelnek. Az egyik asztalnál ülő, mobilját nyomkodó kínai feláll. Tátika megemeli az ajtó mellett álló, mellkasáig érő virág- és sárkánymintás vázát, belekukkant. Visszateszi, megkopogtatja az oldalát.

Ez eredeti, kérdezi a kínaitól.

Eceriről van, vigyorog tele szájjal a kínai.

Jól néz ki, nem eladó, kérdezi Tátika. Kéne valami dekor a szobámba, körbenézek, és eret vágnék az unalomtól.

Nem tudunk eladni, vigyorog tele szájjal a kínai.

Kár, ötbe megvenném, mondja Tátika. Gondolkozzál rajta. Ti mit kértek, fordul Irénhez és Ferihez.

Semmit, köszi, mondja Irén, hat után nem kajálok.

Hagyjad már el, mondja Tátika, majd eszel az enyémből. Dupla adag szezámos csirkét, legyél szíves, rizzsel. Te mit eszel?

Köszönöm, most inkább én sem ennék semmit, mondja Feri. Az orrát ráncolja.

Még egy ugyanilyet kérnénk, mondja Tátika. Keressetek helyet, én intézem.

Ne segítsünk, kérdezi Irén.

Van két kezem, kérdezi Tátika, csuklóból megforgatva a két kezét. Úgy látom, van. Állával lendületesen a hátsó helyiség felé bök. Indítsatok befelé!

Feri kinyitja a száját. Feri visszacsukja a száját. Feri megszólal.

Ne haragudj, Irén. Kérdezhetek valamit?

Kérdezz, Feri, mondja Irén.

Szerinted nem kellene kifizetnem, kérdezi Feri. A kezét tördeli.

Szerintem hagyjad, mondja Irén. Asszem, most kedves akar lenni velünk.

Igen, mondja Feri, tényleg nagyon kedves.

Gondolom, kompenzálni próbál, mondja Irén. A Gyalu szerint nemrég félholtra vert valami nővérkét a pszichiátrián egy vécékefével.

Értem, mondja Feri. Hallgat. Egy vécékefével, kérdezi aztán.

Talán a nyelével, mondja Irén.

Értem, mondja Feri.

De olyan verziót is hallottam, hogy egy csavarhúzóval szurkálta meg, mondja Irén. Nem azért mondom, amúgy tényleg kedves. Látszik, hogy jót akar. Néha én is megszurkálnék embereket, pedig én is jót akarok.

Értem, mondja Feri.

Tátika két tálcát egyensúlyozva, sántikálva sasszézik be. Menet közben az állával felkattintja a villanyt.

Mi ez a sötétség, mondja, mint egy cellában, mindjárt rám kerül a frász. Otthon is be van kapcsolva a lávalámpa, egész éjjel be van kapcsolva, mert felébredek, és azt hiszem, a sitten vagyok. Megmutatom mindjárt, ilyen csillámos lófasz is van benne, azt nézegetem, és akkor megnyugszok. Lecsapja a tálcákat. Ledobja az utazótáskáját. Kihalássza a zsebé-

ből a mobilját. Ez nem az, dugja a telefont Irén orra alá. Ez én vagyok melóhelyen. Izzadok, mint a gecí, mi? Gatyáig leizzadtam, mint aki összehugyozta magát. Ezeket a raklapokat cipeltem egész nap, ekkorákat. Ez is én vagyok. Na itt a lámpa. Jó, mi? Egész éjszaka el lehetne zombulni előtte.

Fasza, mondja Irén.

Tátika Irén elé tesz egy kést meg egy villát.

Mondom, hogy nem eszem hat után, mondja Irén.

Majd meglátjuk, mondja Tátika. Féloldalasan mosolyog. Irénre hunyorít.

Feri kinyitja a száját. Feri visszacsukja a száját. Feri megszólal.

Biztos, hogy nem kell kifizetnem? Feri a pulóverét gyűrögeti az ölében.

Hagyjad már magadat, mondja Tátika, csituljál lefelé. Kikapja Feri öléből a pulóvert, és az asztal másik végébe dobja. Feri a pulóvert nézi. Feri lefelé fordított tenyérrel az asztalra helyezi a kezeit. Tátika közelebb tolja Ferihez a tálcát. Tátika Feri asztalra helyezett kezei mellé tesz egy kést meg egy villát.

Na, egyél, mondja Tátika. Félbeharap egy csirkét.

Köszönöm, mondja Feri.

Ne köszönjed, a szeretetet nem kell köszönni, mondja Tátika csámcsogva. Egyél, össze vagy zuhanva.

Elnéztem Ferit, ahogy riadt cickány módjára csipegeti ki a rizst a csirkék közül, és arra gondoltam, némi húst meg izmot át lehetne pakolni rá Tátikáról, és akkor tökéletesen rendben lenne. Túlságosan laposnak látszott. Talán fogyott is odabent. Vagy csak a képzeletemben volt háromdebb. Szórakozottan néztem Tátika szeplős karján a nonfig motívumokat és a kínai írásjeleket, hogy vajon mit jelenthetnek, ha jelentenek egyáltalán bármit is.

Kinézed a számból a kaját, mondja Tátika. Úristen, ember, hogy nézel.

Csak elbambultam, mondja Irén.

Tátika az ujjai közé csippent egy szezámos csirkét, berreg az ajkával, Irén arca előtt köröz a falattal. Irén a szemével követi a falatot, összekattintja a fogát. Tátika megböki Irén orrát a csirkével. Hé, mondja Irén. Nevet. Tátika Irén elnyúló szájába tolja a csirkét. Irén vihogva rág.

Meg ne fulladjál, mondja Tátika. Kis mohó.

Mit csináljak, ha lenyomod a torkomig, vihog Irén. Na jó, kérek még. Villájával az egyik csirkébe döf.

Te ilyenkor így mozígsz, vagy mi, fordul Ferihez Tátika.

Nem, mondja Feri. Csak hallgatlak titeket.

Valamiket csak gondolsz, mondja Tátika.

Az az igazság, mondja Feri szemlesütve, hogy van, amikor nem gondolok semmit.

De jó lehet, isten faszába, milyen jó lehet, mondja Tátika. Tetszik nekem a magaviseleted.

Ja, mondja Irén, sokat lehet tanulni tőle.

Nekem is ezt kéne, mondja Tátika, nem recsegnék ennyit. Hogyan csinálod?

Nem tudom, mondja Feri szemlesütve. Ilyen vagyok.

Szedsz valamit, vagy csak úgy alapba, kérdezi Tátika.

Az az igazság, hogy most szedek, mondja Feri.

Amúgy is ilyen, mondja Irén. A Ferinek idő kell, hogy megnyíljon. Mi nagyon jókat szoktunk beszélgetni a Ferivel, nem, Feri?

Igen, ez így van, mondja Feri.

Lehet, kéne íratnom valamit, mondja Tátika. A pofaszakállát vakarja, sercegnék a körme alatt a sörték. Indulatkezelésre. Csak tudod, mi volt, hajol közelebb Irénhez az asztalra támaszkodva. Meg volt halva a kukacom. Elővesz az utazótáskájából egy fémdobozos energiált. Szisszen, ahogy megbontja. Rázogatom, mozgatja le-föl az energiált, és semmi. Teljes konyulatba tette magát.

Aha, mondja Irén enyhén felhúzott szemöldökkel. Az nem jó. Leharapja a villájára tűzött csirke végéről az összesűrűsödött cukormázat. Tátikát nézi.

Feri levág egy csücsköt az egyik csirkéből, és némi rizzsel együtt a villájára kotorja. Pár pillanatig a falat széleit egyengeti a késsel.

Van egy pokrócom, mondja Tátika, ilyen kis szőrös puha, tudod, abba bekucorodok, és ott dorombolok, ott álmodozok, olyan, mintha lenne egy nőm. Becsukom a szemem, és azt képzelem, hogy valaki bújik hozzám. Szánalmas, mi? Felnevet.

Nem szánalmas, mondja Irén. Mosolyog. Én is sokat képzelgek. Ferire pillant. Feri a tányér szélére sodródott rizsszemeket kotorgatja középtájjra.

Neked ezzel nincs problémád, fordul Ferihez Tátika.

Mármint hogy mivel, kérdezi Feri. Gyors mozdulattal lerakja a kést meg a villát, és az ölébe ejti a kezét.

A pöcsöddel, mondja Tátika. A torkába zúdít egy adag energiaitalt.

Hát, mondja Feri. Elvörösödik. Nyel egyet. A száját nyalogatja.

Magunk között vagyunk, mondja Tátika. Szüleiddel laksz?

Igen, édesanyámékkal lakom, mondja Feri. Halkan kiereszti a levegőt.

Anyád fogja a töködet, mi, kérdezi Tátika.

Jól megvagyunk édesanyámékkal, mondja Feri.

Én is jól megvoltam, csak mutattam egy-két dolgot faternak légpuskával, mondja Tátika. Megvoltunk békességbe. Csak a határokat meg kellett mutatni. Hogy tudjuk, ki merre hány méter. Aztán már békesség volt. Hiányoznak nagyon. Nincsenek szüleim, nincs senkim. Pöcsölgetem magamat a takarómba, annyi van.

Mi itt vagyunk neked, mondja Irén.

Ja, mondja Tátika. Az jólesik. Ezért élek, ezért csinálom.

Hallgatnak. Tátika hátradől, csámcsog. Irén villájáról lefordul a csirke. Legyint, félreteszi a villát, és kézzel vesz ki a tálból egy újabb darabot.

Mutatok valamit, mondja Tátika. Elkezdti az asztalra halmozni az utazótáskája tartalmát. További három energiittal, egy megrágott szendvics folpackban, egy Biblia, tele zöld jelölőcetlikkel, egy kapucnis pulóver, egy alsógatyá. Kihalász egy dossziét, benne kézírásos papírok. Kiemel közülük egy gépelt lapot, és Irénnek nyújtja.

Ez mi, kérdezi Irén. Pár pillanatig nem veszi el.

Látod, nem, mondja Tátika. Hátradől, tarkóra teszi a kezét. Le van benne írva a betegségem.

Irén a lapot böngészi.

És ezt most miért mutatod meg nekem, kérdezi.

Csak, mondja Tátika. A torkába zúdít egy adag energiaitalt. Őszinték vagyunk egymáshoz, nem?

De, mondja Irén. A lapot böngészi, közben fel-felpillant Tátikára. Tátika merev tekintettel nézi Irént.

Azt írja, szedsz gyógyszert, mondja Irén.

Az akkor volt, mondja Tátika. Nehezen tűri, ha igazságtalanság éri, oda van írva. Átnyúl a tálca fölé, és megütögeti a lapot a mutatóujjával. Szerinted? Azt ki tűri könnyen? Aki csicska geci, nem?

Ja, mondja Irén. Az nem betegség.

Orvos is megmondta, mondja Tátika. Próbára vagyok téve. Rakja elem a próbákat az élet folyamatba. Egyed a rizst is.

Nem eszem rizst, mondja Irén, hizlal.

Legalább nem csak én leszek dagadt, mondja Tátika. Nevetnek.

Érzelmileg labilis személyiségzavar, olvassa Irén.

Érzelmileg labilis vagyok, mondja Tátika. Böfög.

Zárójelentés nélkül nem jöttünk volna rá, mondja Irén. Nevet.

De annyira most nem látszik, nem, kérdezi Tátika. Csak az ilyenek borítanak meg, mint az a picse. Az végett majdnem visszaestem. Ott voltatok, láttátok. Az ilyenektől kap el az ideg. Amikor keresztülnézéssel inzultálnak.

Felejtsd el, mondja Irén. Tátikára mosolyog.

Na? Megnézed te is, fordul Ferihez Tátika. Markával összepréseli az energiittal fémdobozát. Feri összerezzen, az orrát ráncolja.

Persze, szívesen megnézem, mondja Feri.

Tátika kiveszi Irén kezéből a lapot, és odaadja Ferinek.

Végigolvashatom, kérdezi Feri.

Nem, bazmeg, csak a képeket nézegetheted, mondja Tátika. Gyors, apró mozdulatokkal rázza a fejét, csücsörít. Persze hogy végigolvashatod, nekem nincsenek titkaim.

Értem, mondja Feri.

Feri a lap széleit fogja meg. A szeme lassan vándorol a tetejétől lefelé. Az ajka enyhén mozog.

Na, kérdezi Tátika, te mit mondasz?

Elnézést, még nem olvastam végig, mondja Feri.

Értsed már rá, mondja Tátika, a lényegyet kell kiszedni belőle, nem foglak kikérdezni az anyám nevéből.

Értem, mondja Feri. Sietve maga elé helyezi a lapot.

Na, kérdezi Tátika. Szerinted se vagyok normális?

Hát én nem tudom, húzza fel a vállát Feri. Nem értek hozzá.

Irén nevet. Elveszi az utolsó szezámos csirkét.

Ne fossál, nem eszek meg senkit, mondja Tátika. A barátaim minden körülménybe védelem alatt állnak. Na halljam.

Szerintem normális vagy, mondja Feri.

Irén nevet. Tátika felkapja a villáját, és Feri egyik szezámos csirkéjébe döfi. Feri arca nem mozdul, a tekintetével követi a csirke útját Tátika szájáig.

Engem nézett, csámcsogja Tátika. Felbont egy újabb energiált, és a torkába zúdít egy adagot. Add már meg a számod. Tetszik nekem a magaviseleted.

Értem, mondja Feri. Lediktálja a számát.

Megcsörgetlek, mondja Tátika.

Megcsörgetsz engem is, kérdezi Irén. Mondom a számom.

Mindhárman pötyögnek.

Ma van a születésnapom, mondja Tátika. Negyvenéves vagyok, isten fasza állna az egészbe.

Isten éltesen, mondja Irén. Nem is nézel ki annyinak. Jól konzervált a motyó. Nevetnek. Feri kinyitja a száját. Feri visszacsukja a száját. Irén és Tátika nem néz rá.

Vén geci vagyok, mondja Tátika. Mindegy, leszarom. Már nem is számolom. Azt se tudom, mi az, hogy születésnap. Akkor ajándékot szokás kapni, nem? Vagy olyankor legalább van szeretet vagy valami. Törődés. Most megveszem magamnak azt az órát, amit mondtam, megveszem, azon kattogok már egy hete, hogy azt megvegyem, és én addig nem nyugszok, amíg ott nem lesz nálam, hogy az legyen a fejemben, hogy ezt most meg tudtam venni a tisztességes munkavégzésből kifolyóan, és akkor érzek egy ilyet, hogy azzal is előrébb vagyok, hogy van órám, aztán semmi. Nem érzem a szeretetet magam felé. Megkajálok, rendelek pizzát, megpakoltatom minden szarral, látszik is rajtam, mi, olyan vagyok már, mint egy fóka, megkajálok, bekómálok, döglök, és akkor az jó, de az nem a boldogság. Heverek, mint szar a fűben, de mintha ott se lennék. Abból érzem, hogy hozzám ér a takaró, hogy azzal baszkurálok magam, abból érzem, hogy ott vagyok.

Hallgatnak.

Egy pillanat, mondja Irén. Előveszi a pénztárcáját, feláll, és kimegy.

Feri kinyitja a száját. Feri visszacsukja a száját. Feri megszólal.

Én is boldog születésnapot szeretnék kívánni.

Rendes gyerek vagy, mondja Tátika. Megpaskolja Feri vállát. Felhívlak, ha úgy van. Te is felhívhatsz, ha rotyton vagy. Anyádéknak, ha kell valami, glettelni, kifesteni a pecót, fűgázni, megegyezhetünk baráti árba. Szinte ingyen. Szeretetből.

Rendben, mondja Feri. Köszönöm.

Irén visszatér.

Boldog születésnapot, mondja. Egy műanyag dobozát tesz Tátika elé.

Ezt nekem hoztad, pillant fel Tátika Irénre. Hoztál nekem ajándékot?

Persze, mondja Irén. Megérdemled. Leül. Mézes dió. Nagyon súlyos. Ha belecúsúzok, több ezer forintot képes vagyok elbaszni rá.

Tátika hátravetett fejjel, a dobozból szór némi diót a szájába.

Kurva jó, mondja. Ropog a dió a foga alatt. Hozunk még.

Megengeded, hogy én is hozzak, kérdezi Feri.

Tátika a távolodó Feri után néz.

Rendes gyerek, mondja. Nagyon kivan. Felhívom majd, hogy öntsem belé az életet. Hogy érezze a törődést. Társak vagyunk, nem?

De, mondja Irén. Én sokat törődök vele. Szerintem én törődök vele a legtöbbet. Miattam kezdett mindennap járni. Nem azért mondom, mert mekkora arc vagyok, csak hát érted. Ez egy különleges kapcsolat köztünk. Én nagyon bírom a...

Kapd el, mondja Tátika, és Irén arca felé dob egy diót. Irén hátrahőköl, a dió elrepül a füle mellett. Irén nevet.

Reflexek, mondja Tátika. Megmutassam? Dobjad.

Feri visszatér. Három doboz diót szorongat. Feri áll az asztal mellett. Irén diót dob Tátika fölé. Tátika felugrik, elkapja a diót a szájával, hangos puffanással érkezik vissza a székre. Irén nevet. Feri áll az asztal mellett.

Mint egy cirkuszi fóka, mondja Tátika. Nem? Olyan vagyok, mint egy fóka. Nagyon dagadt vagyok?

Nem vészes, mondja Irén. Szerintem jól áll. Na, kapd el!

Tátika felugrik, elkapja a diót a szájával, hangos puffanással érkezik vissza a székre. Ropog a dió a foga alatt.

Üljed már le magadat, mondja Ferinek.

Elnézést, nem akartam zavarni, mondja Feri. Az asztalra teszi a diókat, leül.

Te sosem zavarasz, Feri, mondja nevetve Irén. Tátikát nézi.

Na, mondja Tátika. Irént nézi. Félretolja a tálcát az üres tányérral. Előrehajol, az asztalra könyököl. Kérek visszajelzést.

Feri a szezámos csirkéjét nézi.

Milyen visszajelzést, kérdezi Irén. Nagyon ügyesen kapod el a diókat. Nevet.

Értsed már rá, mondja Tátika. Nem vagyok túl sok? Néha nem értek a szóból. Jól viselem azért magamat, nem? Azért nem olyan szar engem megölelni, nem? Csak annak a szopós kurvának, a túrós lófaszt a szájába. Te még mindig eszel, pillant Ferire. Feri hunyorog. Hogy tudsz ilyen lassan enni? Nekem is ezt kéne, kevesebbet lennék üresbe. Azért csak csipegessél, mindjárt indulnom kell. Szóval?

Feri a szájába töm egy egész szezámos csirkét. A pofazacskója kidudorodik.

Irén Tátikát nézi. Mosolyog.

Jól viseled magadat.

Feri nagyot nyel.

Azért megfulladni nem kell, mondja Tátika.

Ne feszülj már annyit azon, hogy ki mit gondol, mondja Irén.

Le is szarom amúgy, mondja Tátika. A következő doboz dióért nyúl, és a felét a szájába önti. Irén megbont egy másik doboz diót, feldob egy szemet, és megpróbálja elkapni a szájával, de lepattan az arcáról.

Amatőr vagy, mondja Tátika. Féloldalasan mosolyog. A fejét csóválja.

Taníts, mester, mondja Irén. Nevet.

Nem tudom, mit bír rajtam annyira Tátika. Talán csak azt, hogy nem félek tőle. Bizonyos dózisban elég szórakoztató. Az utóbbi időkben kezdett sűrűbben járni, és eléggé rám cuppant. Beszélgetek társakkal, erre odasündörög, és minden felvezetés nélkül löki nekem a térdfájásától kezdve a főbélrőjétől elszenvedett atrocitásokig, mint aki monológ közben teleportált a sorsüldözötték bolygójáról, a többiek meg lassan mind elszivárognak. Néha tényleg túlnyomja magát, az oldalamat böködi, kikapja a kezemből a cuccomat, hogy ő majd hozza, turbánt csinál a kendőmből, a hátranyalt maffiózóháréjába tűzi a virágot a hajamból. A mentorom azt mondta, hogy veszélyes, vigyázzak vele. Nem pontosan tudom, azt hogyan kell. Mondtam, hogy jó. Mondtam, hogy csak haverkodunk. De azt inkább nem meséltem el neki, még félreértene, hogy múltkor adott egy tök értékes biciklilámpát. Remélem, nem lopta. Na mindegy, különben meg jól is jött mostanában Tátika a nagy Feri-ínségre. Nem úgy, én kitartok Feri mellett, a feriség eszméje mellett, de hát hetekig sem egy szívdobogató illatmorzsa, sem egy nedveket préselő szűz lányos pirulás, én relatíve sokáig tudok emlékezetből dolgozni, de hát csak kellenek az ingerek, szóval kihasz-

náltam a Tátika jelentette ingerzuhatagot, hogy amikor pont kezdtem volna száraz kórónak érezni magam, akkor alaposan megnyomorgatott a bőrtönfekvőkkel pattintott karjaival, odapréselt zsírosodásnak indult mellkasához, és pofán törölt a pórusaiból dübörgő maskulin pacsuliszaggal. Ennyi épp elég is volt, hogy újra érezzem a testem, hogy felbugozjon bennem az erő Feri eljövételének heroikus kiválásához.

Tátika, Irén és Feri a kínai előtt állnak.

Kérsz, nyújta Feri felé Tátika a cigarettásdobozt. Ajkai közt billeg a cigaretta, ahogy beszél. Nem, köszönöm, nem dohányzom, mondja Feri.

Te vagy a példaképem, mondja Tátika. Itt szívom ezt a szart, csak tudnám, minek. Elpöcköli a cigarettát.

Feri mosolyog. Lehajtja a fejét. Összekulcsolja a kezét maga előtt.

Én elfogadok egyet, mondja Irén.

Azt mindjárt gondoltam, mondja Tátika. Mit nem fogadsz el, te, láttam a szemedet, a tányért is megkajáztad volna.

Irén nevet. Tátika tüzet ad Irénnek. Szemben helyezkednek el egymással. Irén félrebillenti a csípőjét, csípőre teszi a kezét, felfelé fújja a füstöt. Feri összekulcsolt kézzel áll Iréntől és Tátikától úgy egy méterre. Lehajtja a fejét. Tátika zsebéből megszólal a *Kör közepén állok*.

Csókolom a kezedet, Pirikém, ezer éve, mondja Tátika a telefonba. Néhány lépésnyit távolodik tőlük. Mondjad, nem zavarasz.

Irén Ferire néz. A cigarettájába slukkol. Mosolyog. Feri nem néz vissza, Tátikára pillant.

Hogy vagytok, mondja Tátika a telefonba. Géza még benn van? Négy év, az isten vérekes fasza állna beléjük. Az. Aha. Ja, tudom, nekem nem kell magyarázni.

Mibe keveredtél, Feri, mondja Irén. Kifújja a füstöt. Mosolyog.

Hát, mondja Feri félrebillentett fejjel, mosolyra húzva a száját, karját enyhén széttárva a combja mellett.

Az Ibolykát, mondja Tátika a telefonba. Fel-alá járkál. Tettlegességbe is fajult a történet? Értelek, Pirikém. Az ilyen patkány kutyából ne nézzél ki semmi jót.

Elég szürreális, mondja Irén. Mosolyog. De azért szórakoztató.

Igen, mondja Feri.

Egy kis törődésbe részesítem, mondja Tátika a telefonba. Fel-alá járkál. Abból nem lehet baj. Finoman, persze, hát ismersz, nem? Tudod, hogyan értem. Csak finoman, mint egy erősebb simogatás. Kicsit megérezze, hogy ő sem él örökké.

Ez a jó ebben a közösségben, mondja Irén. Mosolyog. Hogy olyanok is le tudnak ülni egy asztalhoz, akik amúgy sosem találkoztak volna. A cigarettájába slukkol, felfelé fújja a füstöt.

Igen, mondja Feri.

A személyes varázsom azért dobna rajta, mondja Tátika a telefonba. Megáll. Jó. Te tudod, Pirikém. Küldd el a számot. Megmondom az illetőnek udvariasan, hogy ki vagyok. Csak az illendőség kereteiben, nem lesz probléma.

Tudom, hogy nyálás, mondja Irén, de van ebben a sokszínűségben valami felemelő. Mosolyog, az ég felé fordítja az arcát, a cigarettájába slukkol.

Igen, mondja Feri.

Megmondom neki, hogy a védelmembe áll a Kanalas család, mondja Tátika a telefonba, csak úgy jelzésszinten, elsuttogom neki a fülébe. Hogy nem kell kutyáskodni. Nem lesz probléma.

Azért örülök, hogy velünk jöttél, Feri, mondja Irén. Ferire mosolyog.

Igen, mondja Feri. Én is örülök.

A kínai előtt Tátika szerencsére telefonált egyet, addig én végre megmondhattam Ferinek, hogy mennyire boldog vagyok, hogy újra köztünk van. Nem akartam túl nagy szavakat használni, még zavarba jönne, már hogy a szokottnál is jobban. Csak jó lett volna, ha tudja, milyen fontos nekem.

Aztán jó kislány legyel, vigyázzál magatokra, mondja Tátika a telefonba. Vigyorog. Csókolak, Pirikém. Nem lesz probléma. Tátika kinyomja a telefont, visszalép Irén és Feri mellé. Kifújja a levegőt. Nem vigyorog. Nem hagynak nyugtot, mondja a fejét csóválva, összevont szemöldökkel, nem hagynak nyugtot az istennek se. Hátratrúrja a homlokába hulló haját. Ha szarba vagyok, persze felém se köpnek, emberbe se vesznek, megvan a biz-

tos hátterem, az anyagi javam, mindjárt kiszagolják, mindegyik akar valamit, hogy majd a Tatár úr megoldja. Nem tudok nemet mondani, az a baj. Próbálom, beleteszem, megyek előre a szelídség útján, és betalálnak, nem hagynak nyugtot, húznak le a gecibe magukhoz, hogy megcsináljam magamnak a bajt. Hát köszönöm szépen, pont még ez hiányzott, ez a repedt sarkú ribanc, mert mosogattam a putrijukban, az végett azt hiszi, neki már minden jár. Mi vagyok én, csicska, hogy egy retkes stricivel társalogjak Isten helyett? És megteszem, az isten fasza állna belé, megteszem, mert megvan a tisztességem, megvan a becsü-
letem, és ne mondja senki, hogy a Tatár Józsefnek a szavára nem lehet adni.

Mielőtt lelécelt, Tátika azt mondta, öleljük meg egymást, hogy hazavigye a közösség szeretetét, amire most mindennél nagyobb szüksége van, és összeöleleztünk hárman. Egyszerre éreztem mindkettejük illatát meg közben a tavaszét is. Egyforma távolságra voltunk egymástól, és egyformán közel, mintha minket nézne az Isten. Mintha tényleg volna Isten. Azt éreztem, hogy jól meg kell jegyezni ezt a megszentelt pillanatot, mert nem tart sokáig. Aztán elkísértem Ferit a buszmegállóba. Nem sokat beszéltünk. Halkan, otthonosan rotygott bennem a szeretet, mint egy takaréokra tett fazékban. Elnéztem a lesütött szemmel ácsorgó Ferit. Már nem akartam megtaperolni, nem akartam magamba nyelni, és átkanalazni belé a belőlem túlbugyogó tartalmakat. Jó volt, hogy ilyen szépeket tudok érezni. Ez ilyen égi szerelem vagy mi. Feri az én Beatricém.

Ne fossál, korrekt leszek hozzád, mondja Tátika Irénnek. Ajkai közt billeg a cigarettá. Kacsint.

Elmenőben Tátika még mondott nekem valamit, de nem értettem. Néha nem értem, miket hord össze. De az nem baj. Szeretnék néha nem érteni semmit, nem gondolni semmit, csak megfeküdni az életnek, mint egy bekábult kurva.

Feri leszáll a villamosról. Feri áll a villamosmegállóban. Szemben vele emberek jönnek-mennek. Feri áll, a tekintete merev. A keze a táskájában kotorászik. Elővesz egy cigarettát. Rágyújt. Mélyen letüdőzi a füstöt. ■ ■ ■